

Kázeň z evanjelických večerných služieb Božích v Bratislave (Nový kostol) utorok po nedeli Rogate, 12. 5. 2026, 18.00 h; ES 315, 314, 652, Ž 67, 2 – 6, A 63; téma: **V Ježišovej škole modlitby**

Matúš 6, 1 - 13: „1Varujte sa prejavovať zbožnosť pred ľuďmi preto, aby vás videli; ináč nemáte odplatu u svojho Otca, ktorý je na nebesiach. 2Preto keď dávaš almužnu, netrúb pred sebou, ako robia pokrytci v synagógach a na uliciach, aby ich ľudia oslavovali. Veru vám hovorím: Majú svoju odmenu! 3Ale keď ty dávaš almužnu, nech nevie tvoja ľavica, čo robí pravica, 4aby tvoja almužna zostala v skrytosti, a tvoj Otec, ktorý vidí v skrytosti, odplatí tebe.

5Keď sa modlíte, nebuďte ako pokrytci, ktorí sa radi postojacky modlievajú v synagógach a na rohoch ulíc, aby ich ľudia videli; veru vám hovorím: Majú svoju odmenu. 6Ale keď sa ty modlíš, vojdí do svojej komôrky, zamkni dvere a modli sa k svojmu Otcovi, ktorý je v skrytosti, a tvoj Otec, ktorý vidí v skrytosti, odplatí tebe. 7A keď sa modlíte, nehovorte mnoho ako pohania, ktorí sa domnievajú, že pre svoju mnohovravnosť budú vyslyšaní. 8Nebuďte im teda podobní! Veď Boh, váš Otec, vie, čo potrebujete, skôr, ako Ho prosíte. 9Vy sa teda takto modlite: Otče náš, ktorý si v nebesiach! Posväť sa meno Tvoje! 10Príď

kráľovstvo Tvoje! Bud' vôľa Tvoja ako v nebi tak i na zemi! 11Chlieb náš každodenný daj nám dnes! 12A odpusť nám viny naše, ako aj my odpúšťame vinníkom svojim! 13I neuvod' nás do pokušenia, ale zbav nás zlého! Lebo Tvoje je kráľovstvo i moc i sláva na veky. Amen.“

Milí bratia a milé sestry!

Jeden teologický učiteľ povedal: „**Aj naše modlenie sa potrebuje odpustenie!**“ Prečo? Pretože sa v modlitbách zaoberáme v prvom rade sami sebou. V našom modlení nám pričasto ide predovšetkým o naše potreby, o naše želania, o našu vôľu. Áno, žiaľ aj v takej posvätnnej záležitosti akou je modlitba, vieme byť egoisti. Preto: „Aj naše modlitby – aj naše modlenie sa potrebuje odpustenie!“

Pán Ježiš vie o tomto nebezpečenstve. Svojim učeníkom dáva malú **modlitebnú školu. Je ňou Modlitba Pánova - Otče náš.** Hoci Ježiš vraví, že každý sa má modliť vo svojej komôrke, oslovenie „Otče náš“ jasne vyjadruje, že sa modlí spoločenstvo, cirkevný zbor. **Stojím pred Pánom Bohom, ale nie sám. Stojá pred Ním aj moji bratia a moje sestry vo viere.**

Tým ďalším Ježišovým dôrazom v Jeho škole modlitby je, že **v modlitbe ide - má ísť**

najprv o Boha. V Otčenáši počujeme: „*Posväť sa meno Tvoje! Príd' kráľovstvo Tvoje! Bud' vôľa Tvoja!*“ Nie moje meno má žiarit' a byť vysoko cenené, ale vyvýšené, posvätené má byť Božie meno. Nie moje záujmy a životné meradlá sa majú presadiť, ale prosíme, aby prišlo Božie kráľovstvo - aby sa uplatňovala Božia vláda, Pánova autorita. Najvyšším cieľom nemajú byť moje prosby a želania, ale to, aby sa aj v mojom žití diala - naplňala Božia vôľa. Pán Boh má predsa lepší prehľad o našom živote. On najlepšie vie, čo je pre nás dobré. Sám Pán Ježiš sa v Getsemanskej záhrade modlil: „...*Avšak nie ako ja chcem, ale ako Ty.*“ (Mt 26, 39)

V našom modlení má ísť najprv o Boha. Až potom prichádzajú na rad naše potreby a naše spolužitie, každodenný chlieb, to, čo potrebujeme pre dnešný deň.

Aj tu Pán Ježiš zostáva pri „našom“, teda **nie len ja sám, ale aj všetci ostatní.**

Ďalšou zásadnou vecou pre Pána Ježiša **je bremeno viny. - To, ako dosiahneme odpustenie a potom aj radi odpustíme tým, ktorí sa voči nám previnili.** Zažité odpustenie vyvoláva nielen vďačnosť, ale aj ochotu odpúšťať. Ako urobil Pán Boh mne, tak aj ja učiním, tebe!

Ešte jeden podstatný moment spomína Pán Ježiš: **naše ohrozenie pokušiteľom a všetkými jeho lákadlami.** Pán Ježiš hovorí, že najlepšou obranou proti pokušiteľovi je modlitba: „*I neuvod' nás do pokušenia, ale zbav nás zlého!*“ Doslova **vytrhni nás** zo zlého.

Pred Bohom nie sme sami, máme bratov a sestry v Kristovi. Kristus nás učí, že v našom modlení má ísť najprv o Boha. Nebeského Otca smieme prosiť, o odpustenie a ochranu pred zvodmi pokušiteľa. Nemáme zabúdať ani na vyznanie a chválu, oslavu Boha: „*Lebo Tvoje je kráľovstvo i moc i sláva naveky.*“

Je požehnaním byť v Ježišovej škole modlitby. Smieť Boha vnímať ako dobrého Otca a takto Ho aj oslovovať, k Nemu dôverou prichádzať. Keď Pán Ježiš učeníkov a cez nich nás učil modlitbu Otčenáš, dal nám cez ňu ohromnú ponuku Božej blízkosti. Holandská kresťanka Corrie ten Boom (1892 - 1983), známa knihou Útočisko, vyslovila otázku: „**Je pre teba modlitba volantom, alebo rezervným kolesom?**“

Mnohí modlitbu používajú ako rezervné koleso. Volajú k Bohu, keď sú v núdzi a trápení. Dobré, že sa na Boha obracajú. Pán nám však dal modlitbu, aby nám bola aj volantom. Aby

sme ju používali ako prihováranie sa Bohu nielen v krízových situáciách, ale v rámci nášho vzťahu s Ním, v rámci života v Božej blízkosti, ktorý nám nebeský Otec umožňuje. **V modlitbách sme hovoriť Bohu o tom, čo prežívame, pýtať si radu, životnú múdrosť, poznanie Jeho vôle aj potrebnú korekciu nášho myslenia a správania.**

Buďme vďační, že k Bohu - k nášmu nebeskému Otcovi nemusíme ísť len vtedy, keď niečo potrebujeme, ale že môžeme prichádzať do blízkosti Tvorcu sveta a celého vesmíru s vedomím, že má záujem aj o nás, „zrníčka prachu“. Vďačnosťou Mu sme dávať najavo radosť z Jeho dobrých darov, ktoré prijímame - daru života, ľudí okolo nás, prírody, zdravia, požehnaní v práci, viery, lásky, nádeje. Bohu sme vďačnosťou dosvedčiť, že Jeho dary neberieme ako samozrejmosť. **Ak nám modlitba nie je iba rezervným kolesom, ale aj volantom, sme spoluutvárajú tento svet, poriadok ňom i život a budúcnosť našich potomkov. A to je veľká výsada, vzácné privilegium.** Amen.

S použitím myšlienok Eberharda Kläsa (FB 2026 /10. 5./ a Joela Rumla: NKD 2026 /20. 3.): **Martin Šefranko, evanjelický a. v. farár**